

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську» (Фил. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

№11 (50), ЛИСТОПАД 2008 РОКУ

ЧИСТЕ СЕРЦЕ

Михайло Паночко

Старший єпископ Церкви ХВЄ України

«І Він знову покликав народ і промовив до нього: Послухайте Мене всі і зрозумійте! Немає нічого назовні людини, що, увиходячи в неї, могло б опоганити її; що ж із неї виходить, те людину опоганює. Коли має хто вуха, щоб слухати, нехай слухає! А коли від народу ввійшов Він до дому, тоді учні Його запиталися в Нього про притчу. І Він їм відказав: Чи ж і ви розуміння не маєте? Хіба ж не розумієте ви, що все те, що входить ззовні в людину, не може опоганити її? Бо не входить до серця йому, але до живота, і виходить назовні, очищуючи всяку їжу. А далі сказав Він: Що з людини виходить, те людину опоганює. Бо зсередини, із людського серця, виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душоубства, перелюби, здириства, лукавства, підступ, безстыдства, завидюче око, богозневага, гордоці, безум. Усе зле це виходить зсередини і людину опоганює!» (Мр. 7:14-23).

Чому Ісус порушив таку важливу тему? Що спонукало Його пояснювати учням, а відтак і нам, що оскверняє людину? Небагато людей можуть дати відповідь на це питання. Більшість каже, що нічого поганого не зробили і не є аж такими поганями. Але це ми самі так про себе думаємо. Насправді істинним мірилом для нас є Слово Боже, і особливо – найвищий авторитет, Ісус Христос. Ніхто так не знає людського серця, як Той, Хто його створив.

Релігійні люди ловили Ісуса на тому, що Він порушує батьківські традиції. Сьогодні ми спостерігаємо те саме. Та ніякі традиції, якими б хорошими вони не були, не мають права замінити Божого Слова. Ісус бачив,

що ті люди замінили Боже Слово переказами. Те, що було чистим, вони вважали нечистим і навпаки. Тому Він чітко дає нам зрозуміти, що оскверняє людину, а що – ні. Їжа, яку ми приймаємо, ніколи не зможе осквернити душу, бо вона не має ніякого відношення до нашої безсмертної душі. Їжа і пиття мають відношення тільки до нашого тіла. Люди плутають ці поняття, однак Ісус розмежував їх і дав ясно зрозуміти: насправді оскверняє нас те, що виходить з серця – нашого духовного джерела.

На жаль, багато людей забувають, що оскверняють їх нечисті слова, нечисті погляди і брудні думки. Для того, щоб ми могли бути чистими, нам треба прийти до Ісуса, відкрити своє серце і визнати, що самі по собі ми чистими бути не можемо. Написано, що не може вродитися чисте від нечистого. Та Христос прийшов на цю землю, щоб зробити переміну в наших душах і наших серцях.

«Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм» (Мт. 11:29).

Коли ми доручаємо Ісусу свої серця, Він робить там божественну, святую операцію. Він дає нові думки, нові почуття, нові цілі і бажання. Однак отримати нове серце можна тільки прийшовши до Нього з щирим покаянням і вірою в Нього. І Він допоможе говорити і думати правильно, щоб з наших сердець текли добрі слова, яких сьогодні так мало. Дозвольмо Ісусу зробити переміну в наших душах, а Він благословить нас у цій благородній справі.

Заступник Генерального секретаря ООН зустрівся з представниками Церков та релігійних організацій

В Україні перебував з візитом виконавчий директор Об'єднаної Програми ООН з ВІЛ/СНІДу (ЮНЕЙДС), заступник Генерального секретаря ООН доктор Пітер Піот разом з її королівською величністю крон-принцесою Норвегії Метте-Мерит, яка є спеціальним представником ЮНЕЙДС. Метою візиту було сприяння посиленню ефективності національної відповіді на епідемію ВІЛ/СНІДу, особливо щодо інтенсифікації профілактичних заходів та надання комплексних послуг людям, які живуть з ВІЛ/СНІДом, зміцнення системи захисту прав людини, подолання стигми та дискримінації.

У рамках візиту відбулася зустріч доктора Пітера Піота та пані Метте-Мерит з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Ця подія не випадкова з огляду на тісну й ефективну співпрацю ЮНЕЙДС в Україні з ВРЦіРО, зокрема з комісією з питань соціального служіння Ради.

Мета зустрічі – обговорення ключових досягнень у діяльності Церков та міжцерковної взаємодії щодо проблематики ВІЛ/СНІДу та щодо вузлових питань релігійно-церковної участі в протидії поширення ВІЛ/СНІДу в Україні.

Варто зазначити, що Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій є засновником міжконфесійного діалогу в сфері подолання епідемії ВІЛ/СНІДу в Україні. Співпраця конфесій у цій сфері посилюється після ухвалення та впровадження «Концепції участі Церков та релігійних організацій України (ВРЦіРО) у протидії епідемії ВІЛ/СНІДу» та «Стратегії участі Церков та релігійних організацій України (ВРЦіРО) у протидії епідемії ВІЛ/СНІДу», що є унікальним досвідом в українських міжконфесійних відносинах.

«Вважаю, що Церква має бути в перших рядах тих, хто дбає про свій народ. І дякую Богові, що це не лише гарний лозунг у наших вустах. Бо саме християни, спонукувані Божою любов'ю до ближнього, проявляють цю любов ділом», – сказав на зустрічі з високими гостями старший єпископ Церкви ХВЄ України Михайло Паночко.

uupc.org.

Ти потрібен Господу

«Ідіть у село, яке перед вами; увійшовши до нього, знайдете прив'язане осля, що на нього ніколи ніхто із людей не сідав. Відв'яжіть його і приведіть. Коли ж вас хто спитає: нащо відв'язуєте, відкажіть тому так: Господь потребує його» (Лк. 19:30-31).

Чи задумувалися ви над тим, що означають слова Ісуса Христа: «Господь потребує його»? Ми живемо у світі речей, вони нам потрібні, багатьма ми користуємося щодня. Однак є речі, які можуть дуже нашкодити нам і принести великі проблеми. Цар Давид каже: «Не поставлю я перед очима своїми речі нікчемної, діло відступства ненавиджу, не приляже до мене воно» (Пс. 100:3). Давид не бажав бачити непотрібних речей перед собою.

Апостол Павло, пишучи своє Послання до Тимофія, просить: «Як будеш іти, то плаща принеси, що його я в Троаді залишив у Карпа, і книжки, особливо пергаменові» (2 Тим. 4:13). Ці речі були потрібні йому.

Однак ми живемо в суспільстві, в якому, серед багатьох інших, існує проблема непотрібності, зайвості людини. Мабуть, усім доводилося чути нарікання: «Я нікому не потрібен, нікому нема до мене діла. Я самотній у цьому світі». Недарма хтось сказав, що щастя – це коли ти комусь потрібен.

Дорогий друже! Якщо ти вважаєш, що усім навколо байдуже до тебе, пам'ятай – ти потрібен Господу. Цікава річ: всемогутній Бог, який може зробити все, що вважає за потрібне, виявляється, має потребу. Ісусу Христу потрібне було мале осля.

Десь у 60-ті роки минулого століття розумні люди Китаю прийшли до висновку, що горобці, які літають над рисовими полями, нікому не потрібні. Окрім шкоди, вони нічого не приносять. Вирішено було винищити цих маленьких пернатих, і горобцям було оголошено справжню війну. Та минув час, і плантації рису почали нищити шкідники, яких, власне, і поїдали маленькі друзі людини – горобці.

У Бога не буває нічого зайвого, усе, що Він створив, корисне і потрібне. Не можна викинути жодного ланцюжка з цієї системи, навіть маленький горобець потрібен для Господа.

То тим більше Бог розуміє і знає кожного з нас. І питання

Микола Синюк

Єпископ Церкви ХВЄ

сьогодні стоїть так: «Як стати потрібним для Бога, коли я не потрібен суспільству?».

У Посланні апостола Павла до Филимона мова йде про людину на ім'я Онисим. Павло пише до свого друга Филимона: «Благаю тебе про сина свого, про Онисима, що його породив я в кайданах своїх. Колись то для тебе він був непотрібний, тепер же для тебе й для мене він дуже потрібний» (Фил. 1:10-11).

Що сталося? Людина була зайвою і непотрібною – перекази свідчать, що Онисим був рабом у Филимона, пограбував свого пана і втік. Але під час втечі він зустрівся з апостолом Павлом, у результаті чого покаявся перед Богом у своїх гріхах і став новою людиною. Власне, потрібно людиною. Ми стаємо потрібними тоді, коли на свій життєвий дорож зустрічаємо Ісуса Христа і визнаємо, що без Нього ми не варті нічого і просто загинемо.

Я знаю сотні людей, які вважали, що вони пропаші і, окрім позбавлення волі, не заслуговують більше ні на що. Однак Бог настільки дивовижно поміняв їхні долі, що вони стали цілком новими людьми і тепер усвідомлюють, що потрібні і сім'ї, і суспільству, і Господу.

«Він для Мене потрібен», – каже Ісус Христос. Маленьке осля було передбачене у вічного Бога, коли Він творив всесвіт, живу і неживу природу. Бог знав, що прийде час і воно буде потрібне Господу. У Божому передбаченні є і те, що ти потрібен Йому.

Він простягає тобі руку і робить крок назустріч, але останнє слово за тобою, останній крок повинен зробити ти. Бог не нав'язує Свою волю нікому. Якщо тільки ти захочеш, то просто сьогодні можеш стати людиною, яка потрібна, у першу чергу, Господу, а відтак усім іншим. Піди до Нього з простою, щирою молитвою: «Господи, допоможи знайти в Тобі зміст життя, щоб я став потрібним для Тебе і для своїх ближніх!». Бог готовий почути тебе!

Що нового у світі?

Релігійні конфесії Болгарії – Православна і Католицька Церкви, протестантські об'єднання і головний муфтіят виступили проти легалізації вільного співжиття. На дискусії в бол-

гарському парламенті представники цих конфесій висловилися категорично проти проекту нового сімейного кодексу, який визнає законним фізичне співжиття. Пастор Євангельської Церкви Болгарії Людмил Мандичев висловив здивування з приводу того, що «держава стимулює занепад моралі, а не зміцнення і захист інституту сім'ї».

У Криму цього року доволі активно закликали молодь святкувати Геловін – свято, яке користується все більшою популярністю на пострадянському просторі. Запалою ситуацією, Православна Церква і мусульмани Криму офіційно заявили про свій осуд такої практики. «Це так зване свято далеке від християнства, Церква за-суджує його і закликає нас святкувати».

Християни Каліфорнії закликали захистити традиційну сім'ю. «Інакше дітям з дитячого садка почнуть розповідати про те, що одностатевий союз – це норма, а його осуд – злочин». Цього літа Верховний суд Каліфорнії оголосив неконституційною заборону на гомосексуальні шлюби. Захисники традиційного шлюбу розгорнули

кампанію за прийняття так званої «Восьмої поправки» до конституції штату, згідно з якою шлюбом вважається тільки союз між чоловіком і жінкою. «Якщо поправка пройде, рішення Верховного суду автоматично стане недійсним, і це єдиний шанс зберегти у штаті нормальне уявлення про шлюб».

Де твоя Македонія?

Бог говорить до людей і сьогодні. І тим, хто повірив у Нього, треба, поперше, почути Його голос, а по-друге — виконати все, чого Господь очікує від нас.

Шоправда, почути голос Господа вельми непросто. Надто багато різних голосів звучать навколо нас. Це і голоси різних людей, і наш внутрішній голос, а інколи це й голос лукавого, який також намагається щось нам нашептати.

Однак навіть якщо ми розуміємо, що сказані слова виходять саме від Бога, ми не завжди бажаємо виконувати їх. Страх, сумніви, брак віри, а інколи й егоїзм роблять віруючу людину пасивною. Але найкраще для нас — жити згідно з волею Божою. Тільки так можна придбати справжнє щастя і задоволення від життя.

Можливо, хтось, почувши ці слова, заперечить: «Я сам звик планувати своє життя!». Звичайно, немає нічого поганого в тому, щоб це робити. Адже людина, яка не має планів, схожа на крісло-гойдалку — хоч вона і постійно рухається, однак залишається на місці. Але коли Бог відкриває людині Свою волю, їй краще відмовитися від власних планів і підкоритися планові Божому: «Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, — говорить Господь, — думки спокою, а не зло, щоб дати вам будучність та надію» (Єр. 29:11).

У житті Павла і Тимофія був момент, коли з'ясувалося, що їх власні плани не збігаються з намірами Божими (див. Дії 16:1-10). Павло і Тимофій мали намір проповідувати в Азії, але Дух Святий не дав їм можливості потрапити туди. Вони спробували піти у Віфанію, але і тут зазнали невдачі. Проминувши Місію, вони досягли Троади. І там у нічному видінні Бог відкриває Павлові Свій план — виявляється, їх чекають в Македонії.

Завдяки тому, що вони виявили послух Богові, багато людей увірвали в Ісуса Христа. Були відкриті церкви в Филипах, Солуні, а також у Верії. Незважаючи на те, що Господь привів їх у Македонію, вони зустріли там велику протидію з боку противників Євангелія і навіть зазнали гоніння. Усе це свідчить про те, що, навіть виконуючи Божий план, ми напевне зустрінемося з різними труднощами.

А тепер запитання: чи є у вас своя «Македонія»? Як відшукати шлях до неї?

Для Павла і Тимофія Македонія була місцем географічним, крапкою на карті величезної Римської імперії, куди Святий Дух привів їх сповіщати Євангеліє. Як «Македонію» Бог приготував для вас?

Наша «Македонія» розміщена там, де є люди, що переживають ті чи інші насушні потреби; люди, що очікують твоєї і моєї допомоги. Можливо, деякі з них, плачучи вночі в подушку, звертаються до Бога зі словами: «Боже, якщо Ти є, допоможи мені!». А Бог — багатомилостивий і люблячий — бажає відповісти на такі молитви. Тому й шукає Він тих, хто піде і допоможе цим нещасним. І в Нього є ми — Його народ, Його слуги, Його посланці. «Македонський заклик» актуальний і сьогодні: він звучить досить голосно, просто християни часом затулюють вуха, щоб не чути його.

Потреби людей можна поділити на три категорії: духовні, душевні і фізичні. Немає жодних сумнівів у тому, що найголовніша людська потреба — знайти дорогу до примирення з Богом. Сьогодні на землі живуть понад шість мільярдів людей, і лише близько 1,5 мільярда вважають себе християнами. При цьому ми не можемо сказати, яка частина з номінальних півтора мільярда по-справжньому вірить в Христа і виконує Його заповіді. Точніші дані свідчать: щороку на нашій планеті народжуються 156 мільйонів людей, а «народжуються згори» лише сім мільйонів. Тому завдання, яке поставив перед нами Бог, — проповідувати Євангеліє всім народам — далеко не вирішене.

Моє дитинство було досить безтурботним. Як і більшість ровесників, я грав у футбол, слухав музику, захоплювався шахами і інколи відчував потяг до навчання в школі. Як і вся компанія моїх друзів, я

вважав себе фанатом столичного футбольного клубу «Динамо». Кожного разу ми брали квитки на матч в сектор під номером 9, який окуповували фанати різних мастей. Ми дуже активно вболівали за свій клуб, співаючи і скандуючи.

Один із таких девізів я пам'ятаю досі: «Ми не віримо в Бога, ми далеко від храму, але свято ми вірим у Мінське «Динамо». Ось у що ми вірили тоді. Потім були служба в Радянській Армії, повернення додому, плани «нового життя», яким не судилося здійснитися. Після чергових відвідин ресторану троє моїх друзів брали участь в п'яній бійці і так сильно побили одного хлопця, що він тієї ж ночі помер. Усіх троїх

надовго посадили до в'язниці. Сьогодні жодного з них вже немає на світі.

Без усякого сумніву, і я міг розділити їх долю, але... Бог спонукував деяких людей за мене молитися і свідчити мені про Його любов. Завдяки моїм віруючим рідним, особливо через молитви бабусі і мами, Господь помилював мене і подарував спасіння. Таких, яким колись був я, ще багато навколо нас, і кому, як не нам, християнам, запропонувати їм духовну допомогу!

У «жителів Македонії» є також душевні потреби. Кожен з них потребує любові, миру, надії, спокою. Прогрес не зробив людину щасливішою і добрішою. На землі, як і раніше, багато зла, несправедливості і скорботи, і багатьом людям дуже складно все це здолати. Для багатьох білорусів вислів «сьогодні зло, але буде ще гірше» став навіть життєвим кредо.

Але Ісус Христос дав Своїм учням чудову обіцянку: «Це Я вам розповім, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі, — але будьте відважні: Я світ переміг» (Ів. 16:33). Він також є джерелом досконалого спокою, якого так сильно не вистачає в серцях багатьох людей у наш суетний вік розчинної кави, «Макдональдсів» і мобільних телефонів.

Біблія багато говорить і про надію, без якої людина не може обійтися так само, як без повітря. В іншому разі вона просто починає «задишатися» від апатії, розчарування і жалю до себе. Бог дав нам, християнам, усвідомлення цінності цього духовного багатства, але Він не сказав, щоб ми використовували його тільки для себе. Наш святий обов'язок — розповісти про Божий дарунок якомога більшій кількості людей.

«Жителі Македонії», звичайно ж, мають і фізичні потреби. Ми живемо в той час, коли між бідними і багатими існує справжній прірва. Тільки третина населення землі сьогодні харчується добре, інша третина регулярно недоїдає, решта — голодують. Тисячі дітей в Африці щорічно втрачають зір лише тому, що в їх організмі не вистачає вітаміну D, тоді як у білоруських аптеках придбати його — нема проблем.

Картина скрізь однакова: надлишок

ліквів в одному місці землі і хворі через їх брак діти в іншому місці. Ось тут і потрібні місіонери, які, залишивши звичні вигоди повсякденного життя, підуть у свою «Македонію».

Хтось скептично знизав плечима: хіба можна допомогти всім стражденим? Усім — ні, а деяким — можна і треба! Єврейська приказка говорить: «Той, хто врятував одне життя, врятував увесь світ». Хтось заперечить, що церква — це не відділення «Червоного Хреста». Так, але церква допомогла людям у їх фізичних потребах задовго до появи «Червоного Хреста», який, до речі, заснували саме християни.

Але головне полягає в тому, що саме Біблія спонукає віруючих чинити діла милосердя — відкривати сиротинці і лікарні, турбуватися про голодних і бідних. Досить лише прочитати притчу Ісуса про доброго самарянина. Повеління Христа підтверджують Яків (Як. 2:14-17), Іван (1 Ів. 3:16-18) і Павло (Гал. 6:9-10).

На жаль, інколи церква майже всі свої ресурси, час, фінанси витрачає на задоволення внутрішніх потреб, а не на допомогу «зовнішнім» — тобто тим, хто цієї допомоги відчайдушно потребує. А якщо представники місцевої влади запитують тебе, пастора чи члена євангельської громади, що корисного зробила ваша церква для вашого міста чи селища, чи буде вам чим виправдатися як перед «зовнішніми», так і перед Богом?

Заради справедливості треба сказати, що інколи недалекоглядні чиновники позбавляють церкву можливості допомогти зневіреним, бідним людям. Та все ж Господь не знімав з нас відповідальності виконувати це служіння!

Звичайно, церковним громадам необхідно зводити доми молитви, купувати транспорт і апаратуру; віруючим необхідно прагнути до спілкування зі своїми братами і сестрами у Христі. Однак «македонський заклик» все ще звучить, і Господь чекає від Своїх дітей послуху в усьому — коли б і чого б Він не попросив. Це і називається повним посвяченням християнина.

Михайло Кухарчук.

Білорусь.

Християнство у США поставлять поза законом?

Експерти попереджають, що в США наростають процеси, які можуть закінчитися тим, що християнство опиниться поза законом. Про це йдеться в документі, який готується оприлюднити християнська організація «Корал Рідж міністріз» (штат Айова), — повідомляє Християнський Мегапортал.

У документі зазначається, що так звані закони «про злочини на ґрунті ненависті» вже використовуються в Канаді, США, Австралії і Швеції для переслідування тих, хто наважується висловлювати біблійні погляди на гомосексуальну поведінку, іслам та інші питання, про які цілком однозначно сказано в Писанні.

«На перший погляд, ці закони виглядають цілком розумно, — говорить Джеррі Ньюкомб, представник «Корал Рідж міністріз». — Врешті-решт, ніхто не буде захищати ненависть і насильство щодо кого б то не було. Але пригляньтесь — і ви побачите, що насправді вони забороняють не ненависть, а спосіб мислення».

Агентство World News Daily наводить деякі приклади. Так, у Колорадо губернатор Білл Ріттер підписав документ, який, на думку експертів, означає заборону на публікацію Біблії в цьому штаті. Закон, що забороняє «дискримінацію за ознакою статі», не дозволяє публікувати нічого, на що могли б образитися різноманітні збоченці. Цього давно добиваються прогомосексуальні сили. Такий закон просто обрушиться на тих, хто зберіг біблійні уявлення про взаємини статей: Біблія однозначно називає гомосексуалізм гріхом. Причому під заборону потраплять саме слова і думки; образи, насильницькі дії і т. ін. потрапляють під уже існуючі закони.

У Канаді закони про «злочини на ґрунті ненависті» вже призвели до того, що священники звелили відкритися від своєї віри, оскільки існує закон, який забороняє висловлювання, що можуть бути сприйняті як такі, що осуджують інших людей.

У тій же Канаді пастор Стефан Буассон у 2002 році написав до газети текст, в якому осуджував «борців за права гомосексуалістів» і висловлював співчуття і схвалення людям, що борються із спокусами одностатевого захоплення. Трибунал з прав людини оштрафував його на п'ять тисяч доларів і звелів письмово вибачитися перед гомосексуалістами і більше ніколи не висловлюватися на цю тему.

У Швеції пастор Оке Грін був заарештований за проповідь проти гомосексуалізму (правда, потім був виправданий).

В Австралії два священнослужителі потрапили на лаву підсудних за звинуваченням в образі ісламу тільки за те, що провели у власній церкві семінар про мусульманське віровчення.

У деяких штатах США такі закони вже діють. Наприклад, у Нью-Мехіко фотоагентству, що належить двом християнам, довелося заплатити штраф 6,6 тисячі доларів за те, що вони відмовилися знімати лесбійське «весілля».

Покійний засновник «Корал Рідж міністріз» Джеймс Кеннеді не раз попереджав, що коли все так піде і далі, це поставить під загрозу громадянські права американців. «Вони заткнуть рота Церкві — це їх найпалкіше бажання: щоб Церкви не посміли й слова промовити проти гомосексуалізму», — говорив він.

Тоні Перкінс, президент «Ради сімейних досліджень», з ним погоджується: «Уся річ у тому, що поки що гомосексуалісти знають: у церквах цієї країни вони повинні відмовчуватися».

Роберт Найт, директор Інституту культури і мас-медіа, вважає, що кінцева мета такого роду законів — поставити християнство поза законом. «Якщо вам вдасться оголосити, що віднині традиційна мораль вважається ненавистю і звірством, а потім добре натиснути на уряд, то самі основи християнської моралі можна оголосити злочинними».

Марк Готалінг, виконавчий директор Альянсу християнських сімей, зазначив, що ініціатори «законів про злочини на ґрунті ненависті» часто говорять, що на Церкви і церковні організації вони поширюватися не будуть. Однак ці закони входять в розряд так званих «законів про безпеку», а це означає, що винятків не буде ні для кого. «Кожний, хто вважає, що для Церков буде зроблений виняток, просто погано ознайомлений з цими законами», — пояснює п. Готалінг.

«Слово Боже уже під заборонаю, а в Першій поправці до Конституції (яка гарантує свободу слова), появилася пробіла», — додає він.

Іракський парламент перешкоджає християнам

Іракський парламент схвалив довгоочікуваний закон про місцеві вибори, який дозволить у майбутньому провести вибори в регіонах. Одночасно він аналював статтю 50, яка гарантувала певну кількість місць в регіональних радах для меншин, у тому числі і для християн.

Рішення парламенту підлягає обговоренню і схваленню в Іракській президії, а також з боку президента Джалала Талабани і двох віце-президентів. Якщо статтю анулюють, християнам та іншим меншинам країни загрожує втрата права бути представленими в регіональних радах. Перші вибори в регіональні ради призначені вже на 31 січня 2009 р., повідомляє Християнський Мегапортал.

Деякі керівники країни, і серед них прем'єр-міністр Іраку Нурі аль-Малікі, а також спеціальний представник ООН в Іраку, піддали критиці рішення про ліквідацію 50-ї статті і закликали президента Талабана відновити її. В одному інтерв'ю Талабани запевнив іракське християнське населення в тому, що він «особисто зробить все для того, щоб ця стаття була відновлена».

Д-р Патрік Сукхдео, міжнародний директор Фонду Варнави, так прокоментував цю ситуацію: «Цей крок іракського парламенту перешкоджає зусиллям іракського президента, прем'єр-міністра і міністра іноземних справ спонукати християнських біженців повернутися у свої рідні місця. Незважаючи на те, що обстановка в Іраку в цілому стабілізується, християни країни, як і раніше, стикаються з насильством і переслідуваннями з боку ісламських екстремістів, особливо в місті Мосулі».

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ

СЕМІНАРИ

Олександр Попчук

П'ятидесятниця – це прийняття сили Святого Духа. До дня П'ятидесятниці були тільки окремі люди, які мали на собі Святого Духа. У цей день збулося велике пророцтво – Бог дав людям особливу благодать, вилив Свою силу на всяке тіло. Часто доводиться чути, що Бог зіслав Святого Духа на апостолів. Але хіба тільки на апостолів? Серед них була матір Ісуса Марія, були інші жінки – разом в тій горниці зібралися більше ста осіб.

П'ятидесятниця зробила можливими реальні відносини людей з Богом. Усі ми читали про Іллю, Мойсея, інших людей, яким було щось відкрито, вони бачили щось, чого не бачили і не розуміли інші люди. А коли Бог відкрив для людей епоху Духа Святого, усе те, доступне колись тільки для окремих вибраних людей, стало принципово можливим для всіх, хто приходить до Бога.

Бог не обіцяє дати всім так, як дав Мойсею, але можливість відчувати силу Божу, мати її і рухатися в ній Він дає всім.

Факти про П'ятидесятницю

П'ятидесятниця – це горіння серця для Бога. Ісус Христос, Євангеліє, молитви, перебування в спільності з Божими дітьми – це найцінніше на землі. П'ятидесятниця принесла нам сповнення Духом Святим; принесла дивовижну здатність проповідання живого Євангелія. Коли Ісус почав звіщати про Царство Боже, усі люди одразу зрозуміли, що Він говорить не так, як той книжник чи фарисей. Він говорить як Той. Хто має владу. Це було характерно і для апостолів, і сьогодні це проявляється і в нашому житті.

П'ятидесятниця відкрила нам нову дорогу слідування за Господом – дорогу з проявами дарів Духа Святого.

На Азуза-стріт – під час відомого пробудження, яке почалося 100 років тому у Лос-Анджелесі, дублювалося багато подій дня першої П'ятидесятниці. Безліч людей заговорили новими мовами.

Один журналіст, єврей за національністю, вирішив написати розгромайний матеріал і здобути цим популярність. Але як тільки він зайшов у двері приміщення, де проходило зібрання, якась молода жінка, побачивши його, почала промовляти до нього чистісною єврейською мовою. Вона назвала його на ім'я, сказала, де він живе і де працює, і розповіла про всі його злі вчинки і мету приходу на зібрання.

Він був надзвичайно вражений, і, дослухавшись до кінця, підійшов до тієї жінки і запитав, звідки вона знає єврейську мову. Виявилося, що вона американка і розмовляє лише англійською. Той єврей впав на коліна і покаявся перед Богом,

тому що зрозумів, що лише Бог міг знати до деталей про все його життя і звернутися до нього рідною мовою.

Отож у П'ятидесятниці Бог дав нам дуже дивну річ – здатність промовляти іншими мовами. Ми до кінця не розуміємо цю здатність, але вона легка і приємна нашому серцю. Нам любо молитися мовами.

У день П'ятидесятниці прийшла сила від Бога, сила з неба, і прийшла вона на спрагли душі, на тих, хто молився і чекав. В Єрусалимі були ще десятки, а може, й сотні людей, які свого часу вважалися учнями Ісуса, але під час тих чи інших випробувань вони не залишилися Йому вірними.

Буря, яка почалася в духовному світі, захопила учнів Ісуса і жителів Єрусалима. І багато що змінилося. Вірні Господні учні сповнілися Духом Святим. Не всі – лише ті, які були покірні Господу і робили те, що Він казав.

Усі інші бачили це і були вражені, вони дивувалися, дивлячись на цю велику божественну подію. Людям, які залишаються остеронь, частково дано побачити Боже чудо. Але коли люди голодні, і одним дано попоїсти, а інші можуть лише дивитися на це, то це дуже велика різниця.

У самій П'ятидесятниці Бог дав послання до всіх народів на їхніх мовах про великі діла Божі.

Апостоли щось відчули, щось зрозуміли, щось прийняли – і змінилися. Можна сказати, що їх не просто захопила ця подія, вона їх добряче струсувала. Написано, що «коли оцей гомін зчинився, зібралася безліч народу та й диву далися, бо кожен із них тут почув, що вони роз-

мовляли їхньою власною мовою. Усі ж побентежилися та й дивувалися...» (Дії 2:6-7).

Апостоли добре працювали для Господа. Їхні противники закидали, що вони Іменем Ісуса наповнили весь Єрусалим.

Подія в Єрусалимі збурила і священників – людей, які, можна сказати, були керманічниками єврейського народу, посередниками у їх стосунках з Богом.

Подія ця збурила і людей, які не прийняли Ісуса Христа. Вони думали, що, вбивши Ісуса і перешкодивши поширенню звістки про Його воскресіння, зможуть назавжди придушити цей рух. Але вони помилялися. Коли ви уважно прочитаете Дії святих апостолів, то зауважите, що немало священників навернулося до віри в Ісуса.

Подія ця збурила і релігійний устрій юдеїв. Усі пророки і апостоли були євреями, Ісус за тілом був єврей, і Церква зародилася і почала множитися саме з євреїв.

Події в день П'ятидесятниці перетнули кордони, досягнули інших народів і націй і збурили устрій поган. Римська імперія, Сирія, Єгипет, Ефіопія були охоплені новим вченням. Там, де проповідувалося ім'я Ісуса, люди з поган наворачалися до віри в живого Бога, приймали Святого Духа, починали говорити мовами і продовжували свою життєву дорогу, радіючи в Дусі Святому.

За 50 років подія в Єрусалимі збурила політичний устрій Римської імперії та всієї Європи. Римські імператори не знали, як їм позбавитися від учнів Ісуса. Історія свідчить, що сповнені Духом Святим віруючі люди були навіть у палаці Нерона. Уся цивілізована частина тогочасної планети

була охоплена звісткою Євангелія.

До сьогодні ця подія збуває життя мільйонів людей і приносить великі благословення.

Сіль П'ятидесятниці

П'ятидесятниця принесла нам еталон і зразок живої віри. Але стривайте – хіба тоді не вірили в Бога? Вірили майже всі, але кожен – по-своєму. Бог, звершивши цю подію і виконавши Своє велике пророцтво, відкрив нам у П'ятидесятниці зразок того, що значать жива віра, живі відносини з Ним і живий результат цих відносин.

За 50 років натхнена Духом Церква, ще не навчена, не маючи Нового Заповіту, поширила Добру Новину по всьому цивілізованому світу. Ось результат Божого натхнення, результат сповнення Духом Божим. Перша Церква жила в складний і непростий час і діяла здебільшого за умов жорстких переслідувань. І попри це діяла дуже активно.

Натхнення Святого Духа творить набагато більше, ніж програми побожних людей. Натхнені Святим Духом, ми діємо відповідно до цього натхнення і отримуємо відповідні плоди і відповідні результати. Але якщо момент освячення, момент наповнення Духом у нас на низькому рівні, якщо Бог говорив до нас раз, два, десять разів, а ми не послушалися і Дух Божий в нас погас, то, на перший погляд, нічого не змінилося – церква залишається, зібрання тривають і я продовжую далі жити і діяти. Але я перестаю відчувати натхнення. Той Ініціатор, Який мав би провадити мене святими Божими дорогами на святі Божі діла, говорить і діє, але я Його не чую.

Треба це розуміти правильно: працювати треба, і на зібрання треба ходити, і псалми треба співати, але коли немає натхнення, включається так званий запасний механізм – програми. І ми починаємо шукати людей, гроші, плануємо відкрити за рік 10, 20 церков і так далі. Це непогано – відкрити за рік 10 церков, і ми рухаємося в правильному напрямку, але якщо це не пряма вказівка і не пряме натхнення Святого Духа, результат може виявитися мізерний. А натхнення Святого Духа творить набагато більше, ніж плани і програми побожних людей. Коли немає натхнення, ми робимо, що можемо, і це непогано, але коли б ми були покірні Богові, то результат був би набагато кращим.

П'ятидесятниця приносить до людей божественні зміни. Під словом «П'ятидесятниця» я маю насамперед на увазі хрищення Духом Святим. Хіба апостоли до хрищення Духом не були апостолами? Але коли прийшов Дух Святий, прийшли великі зміни, які всіх учнів Ісуса змінили у

кращий бік. Петро, який до того ховався, вийшов до людей і сказав логічну, послідовну, грамотну проповідь, від якої почали каятися і наворачатися до Бога тисячі людей.

Сповнені Духом віруючі не бояться нікого – ні людей, ні левів. Вони не бояться ні осудження, ні смерті. Їхня діяльність на видноті, про них говорять багато всякого, але люди, сповнені Духом Святим, не бояться цього. Вони сміливо благовістять про Ісуса. Коли ви сповнені Духом, вам завжди хочеться донести до людей правду про Ім'я Ісуса, але ніколи не хочеться заздрити, гніватися на когось чи робити якісь погані вчинки.

Сповнені духом люди є генератором благовісту, молитви і прославлення Господа. Сповнені Духом люди свідчать про Воскреслого Христа. У Діях читаємо, що апостоли з великою силою свідчили про воскресіння Господа, і благодать Божа була на них. Сповнені Духом люди говорять мовами і пророкують. Неможливо відділити сповнення Духом, мови і пророцтва. Мови і пророцтва – це велика частина духовного життя.

Духовна лінія П'ятидесятниці

Духовна лінія, яка почалася в день П'ятидесятниці, не зникла ніколи. Через майже дві сотні років після П'ятидесятниці Тертуліан (160-225 рр. н. е.), захищаючи істину Божу, писав про практику вигнання демонів і молитви іншими мовами.

Іринеї (130-200 рр. н. е.) писав, що «все, передбачене в пророчих Писаннях про Ісуса, сповнилося і що Він – істинний Божий Син, а тому всі учні Його, отримуючи від Нього благодать, чинять в Ім'я Його чудеса на добро іншим людям, відповідно до дару, який отримав від Господа. Так одні істинно і незаперечно виганяють демонів, і часто ті, хто звільнений від духів, стають віруючими».

Тобто вже тоді були випадки, коли невірні люди приходили на зібрання, зцілювалися, звільнялися і – не каялися.

Іринеї пише про те, що багато людей зцілювалися, мертві воскресали і ще довгі роки перебували з ними. «Неможливо перерахувати дарування, які Церква, розсіяна по всьому світу, отримала від Бога в Ім'я Ісуса Христа, розп'ятого при Понтії Пилаті, і щодня виявляє на благодіяння народу, нікого не зваблюючи і ні від кого не вимагаючи грошей. Бо як даром вона отримала від Бога, так даром і віддає».

Григорій Двоєслов (541-604 рр. н. е.) писав, що «даремно думав, ніби в Італії не було святих, які прославилися чудесами». І далі розповідає про одного брата, що прославився чудесами, які Бог творив через нього, але ще більше прославився своїм смиренням.

Попри те, що з плином часу Церква все більше і більше ставала політичною структурою, завдання якої зводилося до того, щоб утримувати в покорі простий народ, істина Божа не загубилася в закутках історії і продовжувала передаватися від покоління до покоління вірних Божих дітей.

Далі буде.

Як правильно виховувати дітей

Кілька десятиліть тому використання різки в процесі виховання дітей було цілком звичним. Останніми роками методи тілесного покарання почали замінюватися іншими способами, які виключають фізичне насильство. У деяких країнах тілесне покарання взагалі визнане незаконним, і батьки бояться карати своїх дітей, оскільки ті можуть поскаржитися владі і батьків за просто позбавлять батьківських прав.

Ми в жодному разі не намагаємося виправдати знущання над дітьми. Дитина ніколи не повинна зазнавати фізичного покарання, яке може завдати їй шкоди. Однак, згідно з Біблією, своєчасне і правильне фізичне покарання не є чимось поганим, навпаки, воно сприяє благополучному вихованню.

Багато книг Біблії закликають батьків не боятися карати своїх дітей, адже ті від того не помруть,

зате, можливо, це допоможе їм уникнути смерті (Пр. 13:24; 22:15; 20:30). Біблія надає великого значення покаранню як такому і розглядає його як щось обов'язкове для кожного з нас. Його вплив тим сильніший, чим ми молодші. Тобто покарання робить нас кращими, поряднішими.

Діти, яких не карали за непослух, не відчувають поваги до будь-якого авторитета і, відповідно, не заохочують добровільно коритися волі Божій і йти за Ним. Бог використовує кару як можливість спрямовувати нас на правильний шлях і дати нам шанс добровільно покаятися у вчиненому (Пс. 94:12; Пр. 1:7; 6:23; 12:1; 13:1; 15:5; Іс. 38:16; Євр. 12:9). Тут згадано лише кілька віршів, що говорять про користь від покарання.

То в чому ж суть проблеми? У тому, що батьки виявляються надто пасивними або ж надмірно агресивними, коли справа доходить до виховання дітей. Тим, кому шлагання здається зовсім неприпустимим методом, просто-напросто не вистачає

вміння правильно виховувати дітей і спрямовувати їх у правильне русло. Як результат – діти виростають нахабними і непокірними. Це завдасть їм значно більшої шкоди в майбутньому. «Різка й пока премудрість дають, а дитина, залишена тільки собі, засоромлює матір свою» (Пр. 29:15).

Але є й такі батьки, які неправильно тлумачать слова Біблії щодо покарання і карають дітей здебільшого для задоволення своєї люті.

Покарання використовується для спрямування людини на правильний шлях. «Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід праведності!» (Євр. 12:11). Божественна дисципліна – це любов! Такої ж моделі повинні дотримуватися батьки щодо своїх дітей. Шлагання в жодному випадку не повинно викликати тривалих больових відчуттів, це повинні бути легкі ляпаси (там, де найменше відчувається біль, тобто нижче спини), які допоможуть усвідомити дитині, що вона

вчинила погано. Ніколи кара не повинна використовуватися як заспокоєння батьківської злості.

«А батьки – не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминанні й остерженні Божому!» (Еф. 6:4). Виховання дітей може проходити лише у вченні і остерженні Господньому, у стриманості, правильному спрямуванні, коли це потрібно, у покаранні з великою батьківською любов'ю.

Закінчення.
Початок у № 5-10 (44-49)
за 2008 р.

ПЕРЕМОГА У СПОКУСАХ

ВЧЕННЯ

Сергій Вітюков

Спокуси зустрічаються в нашому житті щоденно. Хто з християн не стикався з ними... Вони починають буквально атакувати кожного, хто робить перші кроки на шляху слідування за Христом. Вони, як правило, супроводжують духовне зростання християнина. І підстерігають досвідчених, духовно зрілих християн – зазвичай в час найвищого розквіту їхнього служіння.

Спокуси багатолітні, різноманітні і найчастіше непередбачувані. Тому такими актуальними залишаються питання, що звучать в серці кожного християнина: як уникнути спокус? Як вистояти в спокусах? Як вийти зі спокус переможцем? Через молитовне вивчення Слова Божого й особистий духовний досвід пастор-учитель Сергій Вітюков із Божою допомогою спробував відповісти на ці та інші питання.

був на полі. І коли він ішов і наближався до дому, почув музику і танці. І покликав одного зі слуг та й спитав: «Що це таке?». А той каже йому: «То вернувся твій брат, і твій батько звелів заколотися теля відгодоване – бо ж здоровим його він прийняв». І розгнівався той, і ввійти не захотів. Тоді вийшов батько його і став просити його. А той відповів і до батька сказав: «Ото, стільки років служу я тобі і ніколи наказу твого не порушив, ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб із приятелями своїми потішився я. Коли ж син твій вернувся оцей, що проїв твій маєток із блудницями, ти для нього звелів заколотися теля відгодоване». І сказав він йому: «Ти завжди зо мною, дитино, і все моє – то твоє! Веселитись та тішитись треба було, бо цей брат твій був мертвий – і ожив, був пропав – і знайшовся!».

Старший брат був на полі, він, як завжди, багато працював. А коли прийшов додому, то почув звуки музики й поклик слугу, щоб довідатися, що коїться. Коли ж довідався, то сильно розсердився. Навіть на прохання батька він не хотів зйти в дім. Зі сказаних батькові слів можемо зробити висновок, що він був дуже високої думки про себе і про виконання своїх сінєвських обов'язків.

Такі люди дуже лояльні до себе, до своїх вчинків і дуже суворі щодо інших людей. Вони мовби мають дві Біблії – для себе м'яку і лояльну, для інших – вимогливу і сувору.

У серці своєму старший син був прив'язаний до розпусного життя, він рахував роки, протягом яких працював у батька і не порушував його наказів.

Виявляється, є люди, які у своєму естєвї віддані гріху, але зовні поводяться пристойно, наче справжні християни. Ця їхня подвійність проявляється і зовні. Найперше – надзвичайною суворістю щодо інших людей. Вони судять і принижують інших за найменші промахи, хоча дуже лояльні щодо себе. І, як правило, такі люди похмурі й неприємні. Вони мало уваги звертають на внутрішню суть, вони зосереджені на зовнішності. Усе їх християнство зводиться до наказу: «Не роби так».

Апостол Павло в Послання до Тита наголошує: «Для чистих все чисте, а для занечислених та для невірних не чисте ніщо, але занечистилися і розум їхній, і сумління». Такі люди дуже підозріливі. Для них немає нічого чистого, особливо у тій сфері, в якій вони самі внутрішньо розбещені. І вони особливо підозрюють

в цьому інших людей. Тож зазвичай саме «старші сини» є найбільшою перешкодою для повернення до Церкви багатьох блудних синів.

Особливу увагу звернімо на те, що батько з нашої притчі бачив сина, а старший син – маєток, який розтратив його молодший брат. Батько бачив повернення, старший син – відхід; батько бачив покаєння, старший син – зовнішній бік; батько бачив, що сім'я знаходить з поверненням блудного сина, старший син – що сім'я втрачає. Це два абсолютно різні погляди.

І найчастіше такі старші сини відокремлюють себе від тих, хто покався. Він говорить батькові: «Коли ж син твій вернувся оцей...» Зауважте – не мій брат, а «син твій оцей».

Такі люди можуть бути в служінні дуже активні, старанно працювати, але вони високо думають про себе. Вони заявляють блудним синам: не доторкайся до мене, я не можу перебувати в одному товаристві з тобою. Це духовна гордість. А Біблія говорить: не судить, і суджені не будуть...

Бог через пророка Єремію звертається до таких блудних синів, «Вернися, відступна дочко Ізраїлева! – говорить Господь. Не зверну Я Свого обличчя у гніві до вас, бо Я милостивий, – говорить Господь, і не буду повик стерегти Свого гніву. Тільки пізнай же провини свою, бо ти проти Господа, Бога свого повсталася, і грішила з чужими під деревом кожним зеленим, і Мого голосу ви не почули, – говорить Господь. Верніться, діти невірні, говорить Господь, бо Я вам Господар...» (Єр. 3:12-14).

Поверніться до Бога, покайтеся перед Ним. І не варто аж надто звертати увагу на старших синів – ви повертаєтесь до Небесного Отця, Який вас не прожене. Він дасть вам найкращу одягу, зодягне на руку перстень і буде радіти зо всіма своїми рабами. Це добра звістка для кожного, хто відступив від Господа і згрішив.

Що практично робити, коли ви впали в спокусі і прагнете вибратися з пастки? Найперше раджу подякувати Богові за все, що Він дав вам у покаєнні і народженні згори. Не дозволяйте дияволу вибити з під ніг основу вашої віри. Подякуйте Богу за свободу, яку ви маєте в Христі Ісусі, тому що прогріх і рабство – це різні речі, подякуйте за всі Його благословення. Цим ми не применшуємо гріха, але ми заявляємо про переважачу силу Божої милості і милосердя.

По-друге, зрозумійте, хто стоїть за спокусою, кому вигідно, щоб ми впали. Бог хоче, щоб ми встали і пішли до Нього. Не можна довго залишатися в тому пачевному стані. Ідіть до Небесного Отця.

Наступне. Постарайтеся крок за кроком, дуже широко перед Богом і самим собою, подумки пройти шлях свого падіння. Це допоможе вам бути чесним і щирим у покаєнні перед Богом і конкретно каятися у конкретних речах. Назвіть гріх по імені. Висповідайтеся перед Богом, поговоріть з Ним і розкажіть про своє внутрішнє падіння, а не лише про зовнішні факти беззаконня.

Далі – прийміть Божє прощення, Божу милість, яким тяжким би не був ваш гріх, бо милість Божя вища і сильніша. Надійтеся на Його милосердя і на силу крові Ісуса Христа. Прийміть зціляючу і прощаючу силу Святого Духа. Коли Бог прощає, Він відновлює, Він зцілює сердечні рани, живить і благословляє.

Ідіть до церкви, перебувайте з дітьми Божими, спілкуйтеся з ними, не замикайтеся в собі, бо це – черогова пастка диявола, це його принцип – розділяти і владарювати.

І частіше перебувайте наодинці з Господом, зі Словом Божим, насичуючи свою душу.

А наостанок – якщо вам простив Бог, простіть самому собі. Довіртеся Божій благодаті і зі смиренням прийміть її. Якщо це потрібно, покайтеся перед іншими людьми і відшкодуйте завдану їм шкоду. Ми повинні бути в мирі з Богом, у мирі з іншими людьми і зі своєю совістю. І тоді зможемо протистояти дияволу твердою вірою. А це і є повна перемога над спокусами, стан повної свободи у Христі Ісусі.

в безодню беззаконня і почуваються там дуже затишно. Для них цілком нормально перебувати в нечистоті. І якщо християнин відпав від Господа, він, і це цілком закономірно, потрапляє в середовище таких людей.

Безліч людей намагаються заглушити порожнечу всередині стручками цього світу! Але той, хто пережив Божу милість, Божу благодать, відчув радість спілкування з Господом, не може задовольнитися стручками. Його душа волатиме про повернення, але його гордість і впертість, страх і почуття вини не пускатимуть до Небесного Отця. Шукаючи виходу, він неминуче потрапить в товариство людей, про яких ми говорили вище.

Скільки християн, відступивши від Господа, занурювалися в п'янство, розпусту, алкоголізм, наркотики. Скільки людей, шукаючи виходу, залупувалися в сіть диявола. Намагаючись заглушити голод душі, вони годували її стручками цього світу.

А Бог все кличе і кличе дітей-відступників. Він готовий помилувати їх, готовий прийняти тих, хто так потребує Його любові. Головне – аби вони встали і пішли до Нього. Вони обов'язково повинні прийти до точки прийняття такого рішення.

До такого рішення прийшов і молодший син. Написано, що він спам'ятався. Це тяжкий момент. Іноді люди роками йдуть до цього. «Тоді він спам'ятався й сказав: «Скільки в батька мого наймитів мають хліба аж надмір, а я отут з голоду гину! Устану й піду я до батька свого та й скажу йому: «Прогрішився я, отче, проти неба та супроти тебе...»

Він прийшов до крайньої точки свого падіння. Кожен, хто хоче повернутися, повинен прийти до такого моменту. Встати – піти – сказати. «Недостойний я, вже зватися сином твоїм; прийми ж мене, як одного з своїх наймитів...»

Якщо ми приймаємо рішення повернутися до Отця, Дух Святий Сам допомагає покаятися і попросити прощення. Він прославить милість Отця, любов Отця, але спершу потрібне наше рішення.

І що було далі? «І вставши, пішов він до батька свого. А коли він далеко ще був, його батько вгледів його, і переповнився жалем, і побіг він, і кинувся на шию йому, і зачав цілувати його! І озвався до нього той син: «Прогрішився я, отче, проти неба та супроти тебе і недостойний вже зватися сином твоїм». А батько рабам своїм каже: «Принесіть негайно одягу найкращу, і його зодягніть, і персня подайте на руку йому, а сандали на ноги. Приведіть теля відгодоване та заколіть – і будемо їсти й радіти, бо цей син мій був мертвий – і ожив, був пропав

– і знайшовся!». І почали веселитись вони».

Я хочу підбадьорити всіх, хто прийняв рішення повернутися до Отця. Син встав і пішов. А батько побачив його – і побіг назустріч. Син ішов зі страхом, ішов, щоб проситися в наймити. А батько біг, щоб проголосити його своїм сином. Син ішов, щоб сказати: «Я вважатиму за щастя бути твоїм наймитом». А батько біг назустріч з благою звісткою. Син ішов у своєму ганчір'ї, а батько наказав зодягти його у найкращу одіж.

Багато людей відкладають своє повернення до Бога, намагаючись стати кращим, зодягнутися в чисту одягу, стати поряднішим в Його очах. Ось що скажу таким: не наша це справа – скидати з себе веретища і зодягатися в вісон праведності. Це справа Всемогутнього Отця. Він робить це з милості Своєї через жертву Сина Свого Ісуса Христа. І Він зодягає нас в одягу Свого сина, Свого спадкоємця.

Молодший син розтратив все, що батько йому дав, але після його покаєння батько відновлює сина у правах спадкоємця і дає йому як знак спадку, знак влади і сінєвства персня на руку.

Коли ми повертаємось до свого Небесного Отця і каємося, що все втратили, загубили те Царство Його, яке Він дав нам у серце, Отець відновлює нас сповна і вводить у Свій спадок, Своє Царство, і не тільки на цій землі, але й у вічності.

Але це ще не все, і на цьому я хочу наголосити особливо. У Царстві Небесного Отця багато таких, які готові радіти з Ним. «Приведіть теля відгодоване та заколіть – і будемо їсти й радіти, бо цей син мій був мертвий – і ожив, був пропав – і знайшовся!». І почали веселитись вони».

Небесний Отець дасть нам духовну поживу, наситить нашу душу, Він дасть повеління всім своїм слугам радіти й веселитися. Біблія говорить, що ангели радіють навіть через одного грішника, який кається. Так повинно бути і в Церкві Христовій. Так Церква повинна зустрічати блудних синів. Якщо ми – слуги свого Небесного Отця, якщо ходимо в Його Дусі, в Його волі, якщо ми наповнені одним Духом, то будемо радіти з Його ангелами і архангелами, радіти радістю Небесного Отця.

На жаль, не завжди так буває. І багато дітей Божих не тільки радіють поверненню блудних синів, а й зустрічають їх з осудом, агресією і ворожістю, нагадуючи про змарнований маєток, про життя в гріху. І можливо, це найбільша перепона для повернення багатьох блудних синів.

У цій притчі теж був хтось, хто не рад і не веселився. «А син старший його

ТИТАНІК:

ЩО ЗАВЖДИ ЗАМОВЧУВАЛИ?

Катастрофа «Титаніка» неймовірна за своїми масштабами, її справедливо називають катастрофою XX століття. Про неї написано сотні книг і тисячі статей, поставлено багато фільмів, створено велику кількість радіо- і телепередач. Здавалося б, ми знаємо про «Титанік» все. Однак історики воліють замовчувати деякі цікаві факти, які проливають більше світла на драму, що була розіграна тієї зловісної ночі 15 квітня 1912 року...

Ще через хвилину Томас Ендрюс, директор-розпорядник верфі, яка збудувала «Титанік», вже робив швидкі розрахунки. Результати були невблаганні: прорізана льодом щільна півметрової ширини була завдовжки майже 100 метрів, а це означало, що в «нетонучого» корабля залишалося лише кілька годин. Капітан Сміт чудово розумів драматизм ситуації, що склалася: шлюпок вистачало менше, ніж для поповнення людей, а в льодяній воді, хай навіть і в рятувальному жилеті, людина проживе не більше години. Щоб хоч якось відволікти увагу пасажирів, капітан Сміт попросив керівника оркестру суднового ресторану Воллеса Гартлі зібрати музикантів. І ось під яскравими зорями злинули звуки джазу...

Останню шлюпку з «Титаніка» спустили о другій годині п'ять хвилин. Паніка і жах охопили людей, коли вони зрозуміли, що цей «нетонучий» велетень, втілення величчя людської, ось-ось піде на дно. Не залишилося місця нічому людському, бажання зберегти своє життя штовхало людей на найпідліші вчинки. Лайтоллер, другий помічник капітана, був надзвичайно обережним. Натопл у кількості чоловік оточив шлюпку, в якій було лише 47 місць... Він наказав матросам і стюардам міцно взятися за руки, оточити шлюпку і пропускати в неї тільки жінок з дітьми.

який коли-небудь досягав вуха людського, — це був крик сотень наших товаришів, які не бажали миритися з жакливою долею, що їх очікувала».

«Титанік» зник під водою о другій годині 20 хвилин. І тут почалося найстрашніше. Сотні людей, безпомічно борсаючись у льодяній воді, несамовито кликали на допомогу. Деякі, охоплені тваринним страхом, чіплялися за останню надію, відбираючи її в інших і пробуваючи хоч трошки піднятися над водою, цим самим занурюючи в неї голови інших. Пастор Джон плів від одної людини до іншої, намагаючись привести їх до Ісуса. Підпливши йому про Христа, але юнак нічого не хотів чути і, перебуваючи в шоковому стані, тільки хитав головою. Тоді Джон зняв свій рятувальний жилет і передав його юнакові, кинувши: «Тобі це більше потрібно, ніж мені», і поплив до інших. Віддавши свій жилет, Джон протримався недовго — льодяна вода забрала всі його сили. Останніми словами пастора була цитата з Біблії, сказана комусь: «Віруй в Господа і спасешся!».

Зі всіх людей, які опинилися у воді, врятувалися тільки шестеро в рятувальних жилетах. Серед них був і юнак, якому Джон віддав свій жилет. Через чотири роки після трагедії на зустрічі тих, що врятувалися, він піднісся і зі словами на очах розповів про те, як пастор Джон Гарпер врятував його і цим самим допоміг йому прийти до Бога.

Сьогодні мало хто знає про цього справжнього героя «Титаніка», який поклав своє життя заради вічного спасіння чужих йому людей. Намагаючись осмислити ці факти, мимоволі усвідомлюєш, що справжні людські якості не залежать ні від грошей, ні від становища в суспільстві. Виявляється, часто лише в найекстремальніших ситуаціях відкривається істинне обличчя людини.

Коли, підібравши 703 врятованих із 2207 пасажирів, «Карпатія» прибула в Нью-Йорк, увесь світ здригнувся від жаху цієї трагедії. Так «Титанік» увійшов в історію як вічний урок людству, що вважає себе всемогутнім.

Ігор Свєтов.

«Фашизм — це філософія, спрямована на знищення інших народів, а комунізм спрямований на знищення свого власного народу», — говорив прем'єр-міністр Великобританії В. Черчилль. Історія підтвердила це висловлювання. Усі країни, що сповідували атеїзм, зазнали глибокого економічного краху, розвалу науки, різкого занепаду моралі.

Спрямуємо людство до щастя, або Куди веде комунізм

Які ж постулати спричинили це? По-перше, насильницьке, революційно-терористичне захоплення влади, що затягнуло країну в громадянську війну і розруху, поділивши населення на «своїх» і «чужих». Комуністична держава засновувалася на крові, злі і насильстві, а, як відомо, зло не може породити добро, тільки ще більше зло.

По-друге, це принцип державного управління — диктатура пролетаріату. Лозунгом Леніна було: «Терор, терор і терор!», тобто насильство, насильство і насильство! Ф. Достоєвський сказав: «Слізьми навіть одної дитини не може бути куплений рай!». А більшовики знехтували цим. Бвбивства, насильства — усе це повністю виправдано, коли справа стосується побудови комуністичного атеїстичного суспільства. Усі родинні почуття потрібно було забути, віднині немає друзів — є тільки соратники по партії. Ті, хто не поділяв цієї думки, незалежно від статі, партійної належності і віку, оголошувалися ворогами народу.

По-третє, наука, культура, мистецтво повинні бути підпорядковані атеїстичній ідеології, прославляючи і підтверджуючи її. Витвори мистецтва минулого оголошувалися буржуазними і підлягали знищенню. Замість

цього появилось нове — пролетарське мистецтво: книги вождів і їх біографії, література, живопис і скульптура, які оспівували новий лад і «світле майбутнє». Усе це носило яскравий класовий характер, містило елементи боротьби народу зі своїми гнобителями. Наука також була повністю підпорядкована владі, усі відкриття повинні були відповідати ідеології і працям вождя.

Мало того, що була практично знищена інтелігенція, більша частина вчених змушена була займатися не наукою, а лженаукою, обґрунтовуючи твердження комуністів, вождів яких не мали іноді й початкової освіти. «Розвінчуючи» праці західних вчених, радянська наука різко і на багато десятиліть відстала від західної. Були заборонені тисячі програм і експериментів, не зроблені тисячі можливих відкриттів, а їх автори — високоосвічені, віддані батьківщині, вчені з великої букви мислили глину і клали цеглу в зонах за колючим дротом, вмираючи від голоду і непосильної, часто зовсім не потрібної праці.

Доходило до того, що радянська наука відстоювала ідеї, наприклад, про самозародження життя на землі, від яких увесь світ давно відмовився. У підручниках, енциклопедіях, монографіях свідомо писали брехню!

Ось так і опинилися комуністичні країни за лаштунками науково-технічного прогресу.

По-четверте, це ідея світової революції. В її ім'я і задля поширення сфер впливу атеїстичної уряди розв'язували війни, революції і терористичні акції: Друга світова війна, війни в Кореї, на Кубі, в Анголі, Ефіопії, Китаї, Нікарагуа, Кампучії і Афганістані були їх плодами. Прокомуністичні Ірак, Лівія та інші країни стали центрами міжнародного тероризму. Були жорстоко придушені народні повстання в Будапешті (1956 р.), Чехословаччині (1968 р.), розстріляні насаджувалася ідея «бути, як всі», бо з сірою, бездумною, послушною масою легше мати справу, ніж з яскраво вираженими особистостями. Не схвалювалася навіть яскравість в одязі — сірі або чорні тони з білою оздобою — ось найкращі кольори для суспільства!

Людей планомірно перетворювали на послухне стадо.

По-сьоме, це принцип непримиренності і безощадності до ворогів. Цікавий факт: без образу ворога атеїстичне суспільство не могло існувати; якщо ворогів не було, їх виводили. У кожній людині, у членах сім'ї, співпрацівниках, сусідах пропонувався бачити потенційного ворога народу і революції. У людей формувалися підозрливості, ненависть, а наклеп і зрада зводилися в ранг добродетельності. «Нам Сталін дав сталеві руки — крила, а замість серця — плімінний двигун!», — це слова популярної в ті роки пісні, пісні про «нову» людину — людину без серця! Тому не дивно, що мораль і добродетельність неухильно занепадали.

Нині все відкрилося у справжньому світлі: проституція, наркоманія, статеві збочення, вбивства, грабунки, насильство, розлучення, алкоголізм, дитяча злочинність вивели колишні комуністичні країни на перші місця у світі. І виявилось, що в країнах, де десяти років проголошувалося, що з цим покінчено, усі ці гріхи процвітали. Тому помиляються ті, які твердять, що причини моральної деградації народу — у відмові від комуністичних ідей. Ні, саме комуністична ідеологія і виплекала це, вбивши в народі віру в Бога і любов до ближнього.

Жодна ідеологія не призвела до загибелі такої кількості людей — число жертв комуністичного режиму, за останніми підрахунками, сягає понад 200 мільйонів (!) осіб.

Мимоволі згадуються слова з Біблії: «Коли край провиниться, то має багато володарів» (Пр. 28:2). Чи не спостерігаємо ми цього сьогодні, чи не було такого і в інших країнах у час криз і заворушень?

«І стала нечиста та земля, і Я полічив на ній її гріх, — і та земля виригнула мешканців своїх!» (3 М. 18:25).

Бережіть свою любов для Христа!

У перших трьох розділах Книги Об'явлення апостол Іван описує дивні видіння: він бачить Ісуса, що ходить посеред семи Новозаповітних церков Азії. Очі Христа — немов полум'я огняне, і Сам Він одягнений в священничу одіж. Стає зрозуміло, що Він перед церквами виступає як Суддя, щоб судити по правді. Кожне слово, написане в цих розділах, виходить прямо з уст Ісуса.

Сім церков були справді реальними церквами в таких містах, як Єфес, Смирна, Лаодикія і т. д. Однак Іван чує в Божому голосі звернення не тільки до цих церков, а й до всесвітньої Церкви — до кожного віруючого, що очікує пришествія Ісуса.

Ісус починає судити з того, що перераховує добрі діла і кожній церкві висловлює свою вдячність за добру працю. Але далі кожній із церков Він дає попередження.

Він звертається до християн в Єфесі — церкви, заснованої на вченні апостола Павла, з такими словами: «Ти покинув свою першу любов». Він не говорить про ту незрілу любов, яка щойно народилася, коли ми приймаємо Христа у своє серце. Ні, Він говорить про незрівнянну любов. «Раніше Я займав перше місце у твоєму серці. А тепер ти дозволив іншим речам зайняти Моє місце!».

Знаменно те, що з усіх гріхів, на які Він вказує церквам: розпуть, скупість, літєлий стан, лжевчення, високе становище Єзавелі, духовна сліпота — першим гріхом Він називає те, що найбільше засмучує Його: втрату почуття любові до Нього. Наш Бог ревнивий — і Він не дозволить нікому віднімати нашу любов до Нього!

Втрата любові — найбільша образа для Ісуса

«Навіть приятель мій, на якого надіявся я, що мій хліб споживав, — підняв проти мене п'яту!» — жалівся Давид. (Пс. 40:10). Християни в Єфесі мали спільність з Господом. Павло багато писав про їх чудові духовні якості. Він називає їх «святими і вірними у Христі... благословенними у Христі усім благословенням духовним у небесах... вибраними перше закладеним світу... призначеними наперед для усвоєння через Ісуса Христа, за впоодобанням волі Його» (Еф. 1:1-5). Вони були прощені, їм була відкрита таємниця волі Христа, вони «...запечатані стали Святим Духом обітниць». Далі Павло пише, що моляться за єфесян, щоб вони мали «Духа премудрости та відкриття для пізнання Його», щоб Бог «просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли... який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо»...

Павло називає їх Христовим творивом, створеним «в Христі Ісусі на добрі діла...» Яка сильна характеристика святих людей!

В Об'явленні Ісус теж відзначає позитивні сторони єфеських християн. Він говорить: «Я знаю діла твої, і працю твою, і твою терпеливість...» (Об. 2:2). Іншими словами, Він говорить: «Я знаю все, що є доброго у вашому житті. Ви терпляче і без нарікання працюєте для Мене. Ви завжди готові служити іншим в їх потребах. Ви дуже старанні — а це вельми похвально! Ви нетерпимі до гріха — в особистому житті, вдома і в церкві. Моральність у вас на високому рівні. Ви зміцнилися в тверезому вченні, вмієте правильно розрізняти лжевчителів і фальшивих пророків. Ви відкидаєте неправду доктрину, яка говорить, що треба просто вірити, а жити можна, як душі заманеться. Ви ненавидите доктрину всюдозволеності, не визнаєте безбожного способу життя і тулитеся до правди і добра. І це похвально!».

Цілоком очевидно, що єфесяни — не просто група християн-новачків або байдужих святих. Ні, Ісус випробовує серця людей, які глибоко вкорінилися в євангельській істині і на ділі доказують це через свою жертвовну працю і захист святих істин.

Але Ісус бачить в серцях єфесян їх великий недолік — і прямо вказує на це. Він говорить: «Я бачу ваші діла — ненависть до гріха, любов до істини, вашу справедливість і твердість духа. Однак при всіх ваших трудах якимось чином ви допустили, щоб зів'яла і засохла ваша перша любов. Помирає ваше почуття любові до Мене!».

«Але маю на тебе, що ти покинув свою першу любов» (Об. 2:4). Ми не можемо не звертати увагу на серйозність такого становища. Мені часто хочеться запитати свого Господа: «Ісусе, чи маєш Ти щось проти мене? Може, я теж втратив свою любов до Тебе?».

Попередження Христа сьогодні звучить до нас!

Христос говорить, що коли в процесі нашої доброчинності не зростає любов до Нього, якщо Він перестає бути єдиною віхою нашого серця — значить, ми покинули свою першу любов! Якщо питання любові до Нього нас більше не тривожить і не хвилює, тоді Він має щось проти нас!

Звернімо увагу на слова Асафа: «Хто є мені на небесах, окрім Тебе? А я при Тобі на землі не бажав нікого!» (Пс. 72:25). Це сильні слова, однак Асаф не говорить: «Я не маю людської любові». Він знає, що Бог благословив людську любов. Але він тут говорить цілком про інше: «Нікого я так не люблю у своєму серці, як свого Господа. До Нього бажання моє понад усі інші!».

«Боже!.. Душа моя прагне до Тебе, тужить тіло моє за Тобою в країні пустельній і вимученій без води» (Пс. 62:1); «Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя, душа моя спрагнена Бога, Бога Живого» (Пс. 41:1-2). Тому Ісус говорить Єфеській церкві: «Ви не шукаєте Мене так, як олень шукає воду. Я не є головним об'єктом ваших устремлень. Ви, можливо, віддаєте для Мене свій труд, але Я більше не є центром вашого життя!».

Дехто може сказати: ну і що? Може, я справді тепер не такий ревний, як замолоду. Може, ослабли пориви моїх почуттів. Але ж Ісус знає, що я люблю Його.

Ні! Будь-яку нестачу любові до Нього Ісус сприймає дуже серйозно. Він навіть вказує, що така нестача впливає на падіння людини: «Пам'ятай, звідки ти впав, і покайся...» (Об. 2:5).

Коли Ісус попереджає: «...Покайся і вчинки давніші роби», Він говорить: «Згадай стан свого серця, коли ти одержав спасіння. Ти радіє, що Я поселився у твоєму серці! Ти не міг дочекатися недільного служіння, щоб піти і розповісти людям, як сильно ти Мене любиш. Увесь свій вільний час ти приділяв тому, щоб заглибитися в Слово і пізнати Мою любов до тебе. Тоді тобі необтяжливо було молитися, тому що Я для тебе був усім. Ти любив Мене більше за своє життя. А тепер ти охолонув. Я отримую від тебе так мало уваги і так мало часу. Твоє ставлення до Мене стало холодним. Щось постороннє захопило твоє серце!».

«...Покайся, і вчинки давніші роби. Коли ж ні, то до тебе прийду незабаром і зрушу твого свічника з його місця, якщо не покаєшся». Упродовж років теологи намагалися якось пом'якшити суворість цього попередження. Але його не пом'якшиш! Його смисл на видноті. Ісус говорить: «Якщо ти заявляєш, що в тобі горить вогонь Божий, а насправді твоє серце більше не тішиться Мною, Я відіму в тебе навіть останню часточку

Давид ВІЛКЕРСОН

світла, яку ти маєш! Після цього скільки не трудись, ти більше не трудівник на ниві Моїй. Я не буду визнавати жодних твоїх діл, тому що ти втратив любов до Мене!».

Існує кілька ознак, за якими можна визначити, коли помирає любов до Ісуса. По-перше, ваша любов до Христа помирає, якщо на земні захоплення ви відводите більше часу, ніж на спілкування з Ісусом.

Що володіє вашим серцем зараз? За чим сумує ваша душа: за Ісусом чи ж за речами цього світу?

Недавно я одержав від одної жінки скорботного листа. Вона писала: «Був час, коли мій чоловік був ревним служителем Христа. Він роками самовіддано трудився для Господа. Але сьогодні він увесь віддає своєму новому захопленню — коням! Він купив кілька коней і постійно зайнятий ними. Тепер замість того, щоб читати Боже Слово, увесь свій вільний час він читає про те, як розводити коней. У нього більше немає часу ні для Господа, ні для мене. Я хвилююся за нього, тому що він став таким холодним і байдужим!».

Звичайно, нема нічого поганого в тому, щоб мати коней чи виявляти до них інтерес. Але про такі, на перший погляд,

нешкідливі заняття. Ісус розповів притчу. Один багатий чоловік влаштував великий бенкет і послав слуг, щоб ті покликали на вечерю всіх його друзів. Але друзі «усі почали відмовлятися» (Лк. 14:18).

Перший покликаний сказав слугі: «Поле купив я і маю потребу піти та оглянути його». Другий теж відмовився: «Я купив собі п'ять пар волів — і йду спробувати їх». А третій зіслав на іншу причину: «Одружився ось я і через те не можу прийти».

Організатор бенкету запросив своїх друзів розділити з ним радість спілкування. Була приготовлена гостина. А ніхто не прийшов. У кожного з запрошених знайшлася важлива і цілком законна причина. Вони не відмовили своєму другові через те, що їм захотілося розважитися в барі чи піти на прогулянку. Ці люди займалися тим, до чого захохоче навіть Біблія.

І як же багатий чоловік зреагував на відмову своїх друзів? «І сказав пан рабові: «Піди на дороги й на загороди та й силюй прийти, щоб наповнився дім мій. Кажу бо я вам, що жоден із запрошених мужів тих не покуштує моєї вечері... Бо багато покликаних, та вибраних мало!» (Лк. 14:23-24).

Смисл цієї притчі такий: кожне із добрих і законних занять стає грішним, коли йому, а не Господу, віддається наша перевага.

Друга ознака: вашу любов до Христа можна виміряти, якщо подивитися, як ви реагуєте на те, коли що-небудь постороннє віднімає дорогий час вашого перебування в Його присутності. Якщо ви приділяєте увагу всім насущним потребам і знаходите час для вирішення проблем, що виникають, але у вас не знайдеться хоч би десять хвилин на молитовне спілкування з Богом — то ваша любов до Нього, без сумніву, помирає!

Тільки подумайте: якщо ви любите когось більше за інших, то ви дасте йому відчувати, що він для вас — найважливіша людина на землі. Усе інше порівняно з ним просто померкне.

Чи не такою була ваша перша любов до друзини, коли, бувало, ви були зайняті терміновими справами, але варто їй було лише зателефонувати, як ви тут же кидали всю роботу, щоб лише поговорити з нею. Чи, якщо хтось, навіть випадково, перешкодив вашому усамітненню з нею, ви були дуже засмучені. Вами володіло одне бажання: щоб між вами зростала любов. Усе інше було другорядне.

Однак багато християн проводять тижні і навіть місяці без особистого спілкування з Господом. Він тепер для них увесь час десь на задньому плані. Вони кажуть, що люблять Ісуса, але як це може бути правдою, якщо вони нехтують Ним тривалий час?

У Писні пісень написано, що наречена не могла спати, тому що коханий

її «...зник, відійшов (Пісн. 5:6). Молода встала посеред ночі і говорила: «Душі не ставало в мені... Я шукала його, та його не знайшла... Я гукала його, та він не відізвався до мене». Вона бігала вулицями нічного міста, шукаючи свого коханого, і запитувала зустрічних людей: «Чи не бачили ви його?». Чому для неї це було так важливо? Та тому, що без нього життя втрачало смисл.

По-третє, ваша любов до Христа помирає, якщо вас заповнив гріх. Я не маю на увазі тих, які ведуть постійну битву з гріхом, які від нього ще не звільнилися, але вони ненавидять свій гріх. Такі віруючі звертаються до Бога з вірою, що Святий Дух допоможе їм одержати перемогу над тілесними бажаннями. Я говорю про тих, які думають, що, навіть віддавшись своєму грішному захопленню, вони можуть продовжувати свідчити людям про Христа. Вони давно пішли з поля духовної битви і уклали перемир'я зі своєю хіттю, повністю віддавшись в її розпорядження.

Недавно я отримав сумний лист від одного служителя. Його дружина бачила, що його служіння ослабло, а стосунки з людьми погіршилися. Нарешті одного дня вона виявила серію порнофільмів і викинула їх у сміття. Але чоловік дівстав їх назад. Він визнавав, що не в змозі був їх знищити. І просив: «Брате Давиде, молись за мене. Я залишив церковне служіння і тепер викладаю в школі — але ніхто з вчителів не поважає мене».

Чому цей чоловік не знаходить поваги до себе? А тому, що його світільник зсунутий з місця. Він не може бути свідком Ісуса на роботі — Господь залишив його. Скільки б він не проливав сліз, скільки б не сповідався, його місце — серед живих мерців доти, поки він тримається за свій гріх.

І як різко ця історія відрізняється від історії іншого чоловіка, який з плачем прийшов до мене: «Пасторе Давиде, я впав у гріх! Я знову прийняв наркотики і майже перебрив дозу. Скільки болю завдав Ісусу мій гріх! Я так більше не можу!». Я молився разом з ним, а він з гірким жалем твердив одне: «Прости, Господи, що я завдав Тобі болю!».

Світільник цього молодого чоловіка не буде зсунутий з місця. Його світло засяє знову! Ісус закликає: «Покайся, і вчинки давніші роби» і обіцяє: «Переможеві дам їсти від дерева життя, яке в раю Божім» (Об. 2:5, 7). Бог обіцяє життя в раю для тих, хто усвідомлює свій гріх і кається!

Чи можна назвати вашу любов до Ісуса незрівнянною, першою любов'ю? Чи регулярно ви приходите на молитовну зустріч з Ним? А може, у ваше серце просочилися посторонні речі і вже пополнили ваші почуття і проковтнули розум?

Нині Ісус запрошує вас покаятися і почати все спочатку. Просіть у Господа благодаті і сили, щоб стояти насторожі і оберігати свою першу любов до Христа!

ДУМКА

Привітання у християнстві

Оскільки в Біблії часто використовується слово «вітати», чимало християн вирішили, що жодні інші вітальні слова не повинні використовуватись. Деякі навіть зробили особливе привітання своїм паролем. Але насправді Біблія зовсім не намагається встановити єдиний стандарт привітання для християн. Уважно прочитайте тексти (їх не так вже і багато), які стосуються привітання.

«І коли ви вітаєте тільки братів своїх, то що ж особливого робите? Чи й погани не чинять отак?» (Мт. 5:47).

«Ідіть! Оце посилаю Я вас, як ягнят між вовки. Не носіть ні калитки, ні торби, ні сандаль, і не вітайте в дорозі нікого. Як до дому ж якого ви ввійдете, то найперше кажіть: «Мир дому цьому!» (Лк. 10:3-5).

«А входячи в дім, вітайте його, промовляючи: «Мир дому цьому!» (Мт. 10:12).

«Коли хто приходять до вас, але не приносять науки цієї, не приймайте до дому його і не вітайте його! Хто бо вітає його, той участь бере в лихих учинках його» (2 Ів. 1:10-11).

Кого ж вітати, а кого ні? Бувають окремі ситуації, коли треба публічно висловити своє несприйняття дій іншої людини, про що говорить апостол Іван. Але ми знаємо, що християнин не має права ненавидіти грішника, він повинен ненавидіти лише гріх. Тому Господь звелів нам вітати всіх, у тому числі і своїх ворогів. Окремі ситуації, коли послідовники Христа повинні утриматися від привітання тих чи інших осіб, свідчать більше про винятки з правила, ніж про правило.

Говорячи про форми привітання, тексти Мт. 10:12; Мт. 23:7; Лк. 21:28-29; 2 Сол. 3:17-18 показують, що слова привітання

можуть бути дуже різними. Неправильно вважати, що для привітання годяться лише дві фрази — «вітаю вас» і «мир вам». Кажучи: «Доброго дня», ми бажемо людям благословенного часу. Взагалі, суть привітання полягає в тому, що ми бажемо людині миру, радості чи інших благ. А які слова ви вибираєте для привітання — особливий різниці немає.

У деяких місцевостях, зокрема на заході України, усталеною формою вітання християн стала фраза: «Слава Богу!». І це прекрасно, коли двоє віруючих людей, зустрічаючись, віддають славу Господу — Він достойний її. Проблема, однак, в іншому: це привітання стало таким звичним, що далеко не всі віруючі (і далеко не завжди) вдумуються в смисл того, що промовляють. І доходить до просто абсурдних ситуацій. Можна почути заяви на взірць: «Слава Богу, кого не бачив!» (а кого бачив — то що? І взагалі, що би мала означати ця фраза?); або: «Слава Богу для всіх» (?).

Дехто вважає мало не гріхом, вітаючись, замість «Слава Богу» побажати людині доброго дня. Не це гріх, дорогі брати і сестри. Гріх — коли ми устами начебто і шануємо Бога, а своїм життям, своїми вчинками засоромлюємо ім'я християнина.

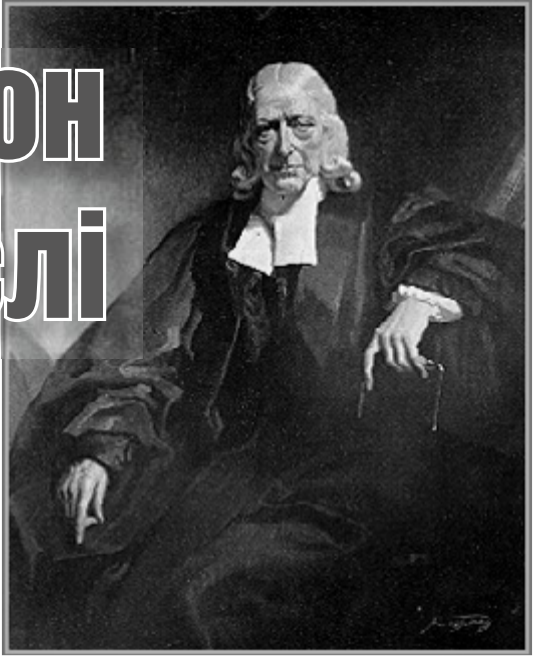
Щодо привітання з поцілунком чи обіймами, про що часто згадує апостол Павло, то це, у першу чергу, говорить про місцеві звичаї. Скажімо, кавказці, вітаючись, туляться один до одного лицем, а ескімоси — носом. В Японії поцілунок на людях взагалі вважається непристойним. То неже християни повинні нав'язувати всім одну форму привітання? Від того, якими словами чи рухами я вітаю вас, зовсім не залежить ваше і моє спасіння. А ось стосунки між людьми можуть зіпсуватися, якщо вибрати незвичну для цієї місцевості і культури форму привітання. Тож будьмо мудрими, християни!

ГЕРОЇ ВІРИ

Джон Веслі

Джон Веслі народився в сім'ї англійського пастора в 1703 році. Він не розумів доктрини виправдання за вірою і не мав впевненості у спасінні до 1738 року, хоча після закінчення Оксфордського університету вже проповідував протягом кількох років. Він помітив, що Писання описує власну, свідому віру як основу для особистої впевненості, але не міг повірити в те, що ця впевненість призначена для всіх християн.

Веслі хотів зустріти людей, що мали таку впевненість. Він знайшов цих живих свідків серед Моравських Братів, які підкреслювали, що істинне благочестя — це внутрішнє благочестя серця. Незабаром після цієї зустрічі Веслі зі своїми друзями слухав, як хтось читав передмову Лютера до Послання до римлян. Тоді він і увірвався у Христа для спасіння. Він сказав, що в ту мить його серце було «зігріте» і він чітко усвідомив, що його гріхи прощені. З того дня він проповідував Євангеліє виправдання за вірою.

Життєвий приклад Веслі висловлений в його словах про повноцінне домобудівництво: «Робіть все можливе добро будь-якими засобами, будь-якими способами, всюди, де можливо, у всякий час і всім людям».

Веслі закінчив Оксфорд і здобув ступінь магістра, він вивчив щонайменше сім мов і прочитав приблизно по 100 книг щороку. Він проїхав у сідлі 400 тисяч км, що дорівнює десяти навколосвітнім подорожам. Він виголосив 40 000 проповідей. Часто його проповіді під відкритим небом слухало понад 10 000 осіб. Йому часто доводилося проповідувати тричі на день, незважаючи на погодні умови. Коли йому минуло 72 роки, він написав у щоденнику, що його здоров'я краще, ніж коли йому було 40. Він приписував поліпшення здоров'я вставанням о четвертій годині ранку, проповіді о п'ятій годині («найкраща справа») і щорічним мандрівкам. Поряд з іншими подорожами, Веслі відвідав 42 рази Ірландію і 22 рази Шотландію.

За роки служіння на Веслі багато разів нападав натовп, одного разу йому навіть довелося переплисти озеро, щоб спастися. Однак у нього була особлива здатність завойовувати довіру лідерів натовпу і тим самим гасити супротив. Він також переживав Божий захист, коли каміння та інші речі, кинуті в нього, пролітали мимо, не задівши його.

Веслі визначав християнську досконалість як любов до Бога і людини, яка керує мотивами, словами і вчинками людини. Якщо він здавався незвичайним, то тільки тому, що він просував цю доктрину далі, ніж ті, хто формально визнавав її. Веслі вірив, що християни через віру і за благодаттю можуть досягнути Божих вимог християнської досконалості.

Ефективність Джона Веслі була досягнута багато в чому завдяки організації навісних і вчінкам групи. Вперше він почав використовувати цей метод, коли був місіонером в колонії штату Джорджія в Америці. Коли він повернувся в Оксфорд, то приєднався до групи викладачів і студентів, які регулярно зустрічалися для вивчення Біблії, служіння і зміцнення християнського життя відповідно до Писання. Членів цієї групи і почали вперше називати «методистами». Люди використовували цю назву, щоб осміяти їх суворі методи самодисципліни. Під час служіння Веслі кожний методист був членом місцевої громади.

Громади поділялися на групи, щоб лідери мали можливість спілкуватися з людьми про їх духовність і поведінку. Інші особливі групи були створені для того, щоб допомагати членам, які хотіли зміцнитися духовно чи набути повнішу духовну перемогу. Члени цих груп були підвітні один одному, а також повчали один одного, чого не можна було досягнути, використовуючи інші засоби.

Веслі називали автором «дешевих релігійних книг», тому що він написав понад 5 000 творів для простих людей. Він підкреслював просту істину для простих людей. Кошти, одержані від продажу книг і журналів, він віддавав на потреби бідних. Він жив на 28 фунтів на рік, а все інше використовував для служіння. Багато проповідей він присвятив темі простоти зодягання і бережливості, що відповідало становищу країни, де багато жили в бідності.

У 1791 році, коли Веслі помер, в Англії вже було 79 тисяч методистів, а в Америці — 40 тисяч.

Можливо, президент Ірану Махмуд Ахмаді-Неджад і хоче стерти Ізраїль з карти світу, а євреїв виселити в Європу чи на Аляску, але недавні археологічні відкриття підтверджують слова Біблії про те, що колись його країна (у ті часи вона називалася Персією) допомогла повернути єврейський народ у світову історію. Більше того, допомогла повернути їм давню столицю — славне місто Єрусалим.

Знайдено ще одне підтвердження біблійного тексту

Доктор Ейлат Мазар, одна з провідних археологів Ізраїлю, закінчила свій виступ на 13-й щорічній конференції з дослідження Єрусалима, яка проходила в Інгеборзі, сенсаційною заявою. Вона виявила залишки стіни, зведеної в V столітті до нашої ери якимось Неємією. Нагадаємо, що книга Неємії (точніше Нехемії) належить до Старого Заповіту.

Неемія, син Гахалії, був єврейським намісником Юдеї, що перебувала тоді під владою Персії, і побратимом Ездри в боротьбі за національно-релігійну консолідацію єврейського населення після повернення з вавилонського полону. Знатний вельможа (чашиник) при дворі Артаксеркса I в Сузах, Неемія був на власне прохання призначений намісником і отримав дозвіл відбудувати напівзруйнований Єрусалим.

Як намісник, Неемія був наділений широкими, а точніше, спеціальними повноваженнями з правом вдаватися, у разі необхідності, за допомогою до розміщеного в провінції перського гарнізону. У 445 р. до н. е. Неемія прибув до Єрусалима, де йому вдалося спонукати народ (у тому числі жителів провінційних міст) до широкої участі у відновленні міської стіни.

Завдяки ентузіазму будівельників робота була завершена в короткий термін — всього за 52 дні. Ось уривок з Біблії — із Книги Неємії: «І сталося в місяці нісані, двадцятого року царя Артаксеркса, було раз вино перед ним. І з'явився я те вино й дав цареві. І я, здавалося, не був сумний перед ним. Та сказав мені цар: «Чому обличчя твоє сумне — чи ти не хворий? Це не інше що, як тільки сум серця...» І я вельми сильно злякався! І сказав я до царя: «Нехай цар живе навіки! Чому не буде сумне обличчя моє, коли місто дому гробів батьків моїх поруйноване, а брами його попалені огнем!». І сказав мені цар: «Чого ж ти просиш?». І я попомілюся до Небесного Бога і сказав цареві: Якщо це цареві вгодне, і якщо раб твій уподобаний перед обличчям твоїм, то пошли мене до Юдеї, до міста гробів батьків моїх, — і я відбудую його». І сказав мені цар (а царя сиділа при ньому): «Скільки часу буде дорога твоя, і коли ти повернешся?». І сподобалося це цареві, і він послав мене, а я призначив йому час. І сказав я цареві: «Якщо це цареві вгодне, нехай дадуть мені листи до намісників Заріччя, щоб провадили мене, аж поки не прийду до Юдеї, і листа до Асафа, дозорця царевого

лісу, щоб дав мені дерева на брусся для замкових брам, що належать до Божого дому, і для міського муру, і для дому, що до нього ввійду». І дав мені цар в міру того, як добра була Божя рука надо мною».

Після закінчення робіт з укріплення Єрусалима, на свято Суккот, коли населення Юдеї здійснювало паломництво в єрусалимський храм, Ездра (який до того не згадувався в Книзі Неємії) публічно читав і роз'яснював закони Тори, після чого народ зобов'язався дотримуватись їх.

Цей договір, що означав перетворення біблійних законів на громадянське законодавство Юдеї, підписали священники і знать — очевидно, під тиском Неємії і народного зібрання, оскільки, серед іншого, цей договір містив заборону родичитися з навколишніми народами, а значить, був явно спрямований проти єрусалимської і самарянської знаті. Інші важливі пункти цього договору — обов'язкове дотримання суботи і надання підтримки храму і його служителям.

У 432 р. до н. е. Неемія був викликаний до царя в Сузи. Скориставшись відсутністю Неємії і в надії, що його призначення не буде відновлено, єрусалимська знать на чолі з первосвященником Ел'яшвом намагалася ліквідувати соціальні реформи Неємії і порушити підписаний в 445 р. до н. е. договір.

Однак перебування Неємії в Персії було недовгим. Повернувшись в Юдею, він відновив свою реформаторську діяльність. Гострий конфлікт з первосвященником виразився у вигнанні сина останнього з Єрусалима. Невідомо, однак, скільки часу Неемія залишався намісником Юдеї.

Діяльність Неємії і Ездри заклала основи соціального, релігійного, економічного і державного життя відродженої Юдеї

перського періоду. Свідченням широкого визнання видатної історичної ролі Неємії служить включення його книги (по суті, мемуарів) до біблійного канону.

Дуже довго археологічні розкопки не приносили жодних свідчень про будівельні роботи Неємії. За минулі після його правління 2500 років Єрусалим був відновлений, знову зруйнований і знову відновлений.

Ейлат Мазар, яка більше відома знахідкою того, що багато хто вважає палацом царя Давида, працює над проектом розкриття руїн вежі, зведеної, як думали до сьогодні, у період гашмоніїв (142-37 роки до н. е.).

У своїй доповіді на конференції Мазар

сказала: «У вежі ми знайшли кістки двох великих псів, а під ними — багатий набір кераміки та інших виробів перського періоду. Досі ми не знаходили там інших, більш пізніх артефактів».

Якби вежа була побудована в період династії Гашмоніїв, предмети побуту і мистецтва

перської епохи мистецтва показували б незрозумілий хронологічний розрив у кілька сотень років. Вежа, заявляє Мазар, була побудована значно раніше, ніж вважалося, а знайдена кераміка належить до того періоду історії, про який в Біблії говориться як про період зведення стін навколо Єрусалима, коли намісником там був Неемія.

Тодд Болен відмітив у BiblePlaces.com, що розкопки міста філістимлян під Ашкеленом, спорудженого в ту ж перську епоху, виявили 800 похованих псів, подібних до тих, що знайшла Мазар.

У Книзі Неємії описані 10 воріт в стіні навколо Єрусалима, а також кілька веж для захисту входів у місто, серед них: вежа Ста, вежа Ханан'їла, вежа Печей, а також не названа вежа, «що виходить із царського дому». Саме там Мазар і веде свої розкопки.

Знахідка Мазар також свідчить про те, що обтесане каміння, виявлене недавно під час прокладання траншеї на Храмовій горі до зведеної там турками ісламської святині, насправді належить до епохи другого храму періоду Ісуса Христа.

Мазар закликає всіх християн допомогти врятувати святиню. «Християнський світ і всі, хто турбується про збереження Храмової гори, повинні приєднатися до наших зусиль щодо захисту святині і вимагати, щоб ізраїльський уряд негайно припинив будівельні роботи, які веде Вафк (арабська адміністрація), — сказала вона. — Храмова гора важлива для людей всіх релігій. Настав час діяти, щоб більш давні цінності не були знищені».

Урок на все життя

«Діти — спадщина Господня, плід утроби — нагорода!»

(Пс. 127:3).

Замість «с» вийшло «ш», і всі весело засміялися. Мама підхопила Максимку на руки і пригорнула до себе:

— Мій маленький, усе ти знаєш!

А діти вже поспішали до столу.

— Так, діти, пора їсти. Але поки всі будуть вмиватися, ти, Ігорчику, прибери надворі.

Надворі вітер-пустунець позиривав зі столу забуті аркуші паперу з малюнками дітей і порозкидав їх подвір'ям. Де-не-де залишилися іграшки, з лавочки звисала чиясь кофтинка. Ігорчику зовсім не хотілося

працювати. Він думав про смачний обід. Ніхто так смачно не варить, як мама!

— Ось мама яка... Знову я повинен прибирати, — засмучено роздумував хлопчик. — Не буду прибирати, а то останній сяду обідати, суп зовсім захолюне,

— вирішив він.

І ось уже всі за столом. Ігор разом з усіма всівся на своє місце. Мама, здавалося, не помічала, що він зовсім не прибирав на подвір'ї. Вона наливала в тарілку густий ароматний суп і клала їх перед дітьми. Ось і тарілка Ігоря...

— Що це? — з подивом звів хлопчина на маму очі.

— Хто скільки заробив, той стільки й отримав, — твердо і спокійно сказала мама.

Їсти, як навмисне, хотілося нестерпно. А в тарілці було так мало супу, що зачерпнути ложкою, не нахиливши тарілку, було неможливо. Трохи посидівши з надією, що мама передумає, хлопчик тихо-тихо сказав «дякую», підвівся з-за столу і вислизнув надвір. Він похапцем кинувся прибирати, поки всі ще сиділи за столом.

— Ну ось і все, — подумав Ігорчик, втираючи чоло рукою.

А ось і мама виглянула з кухні.

— О, як чисто. Молодець! Ходи, я тебе нагодою, дорогий мій хлопчику! — Тепла мамина рука обняла сина за плечі і підштовхнула до дверей кухні.

Ніколи обід не здавався таким смачним, як сьогодні. Від старання чоло Ігорка вкрилося потом, а очі сяяли, ніби зірочки.

Тетяна Жуганова.

Не занепадати духом

«...Треба молитися завжди і не занепадати духом» (Лк. 18:1).

Якщо ваше єдине бажання — «жити і відчувати невимовну радість і повноту слави Божої», то ворог вас вже обманув. Тому що на шляху християнина стоять і смутки, і переживання, і сльози, і горе — і все це цілком природно і необхідно (2 Кор. 4:17-18). А вам дух зла навів думку, що на дорозі Христа лише радість і сяйво слави Божої. Якщо забрати у вас цю радість, що буде з вами? Адже ви не дали собі звіту, чітко ще не усвідомили, що цей екстаз почуттів може бути не від Бога, а навпаки — однією з форм омани, зіслані на вас духами піднебесними. У потрібну для них хвилину вони можуть забрати його назад і тим кинути вас у відчай через те, що ви втратили почуття радості і небесний екстаз. Ось одна з серйозних причин занепаду на шляху багатьох щирих християн.

У 77-му псалмі перші десять віршів написані в мінорному тоні, тобто вони говорять про відчай, про збентеження і горе. І раптом псаломспівець зауважує, що причина цього — його немичний стан.

Він перестає переїматися своїми почуттями і спрямовує свій погляд, свої помисли до десниці Всевишнього. Починаючи з цього вірша і до кінця псалму звучить справжній гімн славлів'я. Коли псаломспівець так оспівує могутність Божу, він забуває про свій відчай.

Дорогий друже! Відверни свій погляд

від себе і зверни його до Бога. І побачиш, що в міру того, як ти витрачаєш себе для потреб інших, ти вирвешся з ями відчаю і твердо станеш на здорову дорогу.

Так чинив наш Господь Ісус Христос. І так треба чинити всім вибраним Його.

Британські атеїсти рекламують християнство?

Британські атеїсти все-таки назбирили трохи грошей на рекламну кампанію. І тепер 30 лондонських автобусів будуть їздити з плакатами: «Цілком імовірно, що Бога нема. Перестань турбуватися і зосередься на своєму житті». Якщо пожертвування будуть надходити далі, «Британська гуманітарна асоціація» (БГА) має намір розмістити таку ж соціальну рекламу в поїздах лондонського метро і, можливо, у транспорті

інших міст Великобританії.

План кампанії запропонував ведучий політичного блогу такий собі Джон Ворт, який хотів протиставити свої лозунги християнській соціальній рекламі з біблійними цитатами. Вона прикрашає громадський транспорт британської столиці з ініціативи Аналітичного центру «Теос», який діє при підтримці Англіканської Церкви і Католицької Церкви Англії.

Аналітики, однак, вважають, що кам-

панія атеїстів матиме швидше зворотний ефект: вона змусить людей задуматися про Бога. Директор центру Пол Вуллі сказав з цього приводу: «Людям, які через кризу не впевнені, чи будуть у них завтра робота і дах над головою, вони говорять: «Перестань турбуватися». Чудово. А коли перестанемо, що робити далі? Відправитися добровольцями допомагати нужденним в інших країнах? Жертвувати на благодійність? Захищати природу? Ні. «Насолоджуйся життям», — кажуть вони. Важко придумати щонебудь більш егоїстичне. У результаті ці войовничі атеїсти роблять християнству найкращу рекламу».

Християнський публіцист Марк Рассел також похвалив атеїстів: «Мені особливо подобається, що там написано «імовірно». Схоже, атеїсти і самі не впевнені, є Бог чи ні. Надіюся, ця реклама відірве людей від повсякденної суєти і примусить задуматися врешті-решт над цим питанням».

НХС.

Жінок висвячують більше, ніж чоловіків

В Англіканській Церкві за останній рік висвячено жінок більше, ніж чоловіків. Це сталося вперше відтоді, коли було знято заборону на жіноче священство у 1994 р.

Всього за рік посвячено в духовний сан 478 осіб, 244 з яких — жінки. Більшість жінок назначені на неоплачувані посади — такі, як помічники священника. 128 чоловіків і 95 жінок прийняті на оплачувані посади на повну зайнятість.

Минулого року Генеральний синод Церкви Англії визнав «богословськи виправданим» посвячення жінок в єпископи. 8 липня 2006 року делегати синоду 288 голосами проти 119 затвердили документ, в якому стверджується, що жіночий єпископат відповідає вченню Церкви. Однак перш ніж жінки зможуть стати англіканськими ієрархами, може минути багато часу.

Сьогодення нашої планети

Світове населення за 20 років зросло на 34 відсотки і налічує 6,7 мільярдів землян.

Щорічний дохід на душу населення зріс на 40 відсотків і становить в середньому 8162 долари США.

Щорічно у світі зникає 73 тисячі квадратних кілометрів лісу — це в 3,5 раза більше за площу Уельсу.

Кожного року від природних катаклізмів гине 75 тисяч чоловік.

Три мільйони людей помирають від захворювань, пов'язаних з якістю води.

10 мільйонів дітей у віці до 10 років помирають.

Врожай сільськогосподарських угідь на 39 відсотків більший, ніж у 80-ті роки XX століття.

60 відсотків великих світових річок мають дамби або штучно змінене русло.

Кількість прісноводної риби за останні 20 років скоротилася на 50 відсотків.

Більш ніж в половині міст забруднення перевищує норми, встановлені Всесвітньою Організацією Охорони Здоров'я.

ПСАЛМОСПІВИ

Видання Місії "Добрий самарянин" м. Львів

50 грн.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

за адресою:

79008, м. Львів, а/с 890,

за телефоном:

8-(0322)-76-95-97.

БЕЗКОШТОВНО
НАДСИЛАЄМО КАТАЛОГ
ХРИСТИАНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ!

ГУРТОВИМ ПОКУПЦЯМ - ЗНИЖКА!

№ 11 (50) Виходить щомісяця
ЛИСТОПАД 2008 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ
ВІРУ

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726